

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize** se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 61/2011 - 70,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 61/2011 - 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 61/2011 - 70, rozhodl o moderaci pokuty, kterou snížil na 10.000 Kč, uložené žalobkyni (dále jen „Česká televize“) rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. 2010/1153/LOJ/ČES, ve výši 300.000 Kč za porušení čl. IV bodu 12 zákona č. 304/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Porušení zákona se Česká televize dopustila tím, že dne 30. 9. 2010 na programu ČT4 Sport překročila denní limit reklamy o 43 s, neboť v 7 reklamních blocích odvysílala 475 s reklamy. V odůvodnění rozsudku se městský soud ztotožnil s názorem České televize, že program ČT4 Sport není srovnatelný s programy ČT1, popř. ČT2, a jeho dopad na diváky je výrazně nižší než mají programy uvedené v rozhodnutí stěžovatelky sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV, jímž byla uložena pokuta ve výši 200.000 Kč. Podle městského soudu je nesporné, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Jestliže rozhodnutím sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV byla uložena pokuta ve výši 200.000 Kč pro identický skutek na program ČT1, je nesporné, že v případě programu ČT4 Sport byly dány podmínky pro uložení sankce nižší, což bylo možné očekávat v důsledku ustálené

správní praxe Rady. Pokud stěžovatelka k odůvodnění výše pokuty uvedla, že program ČT4 Sport dosáhl v září 2010 podílu sledovanosti v kategorii 15 + 2,33 %, nijak tuto minimální sledovanost nezohlednila. Ohledně závažnosti věci konstatovala, že Česká televize byla upozorněna na porušení zákona před spácháním jiného správního deliktu a k nápravě nedošlo, a že vzala v potaz uznání pochybení České televize a její snahu o nápravu. Nicméně tuto skutečnost v rozhodnutí o výši pokuty nijak nezohlednila, naopak uložila podstatně vyšší pokutu než rozhodnutím sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV. Stejně tak stěžovatelka sice konstatovala, že se jedná o zavinění z nedbalosti, ale tuto skutečnost také nijak nezohlednila. Městský soud jako k polehčujícím okolnostem přihlédl zejména k tomu, že Česká televize ve vyjádření k zahájení správního řízení svůj správní delikt, tj. překročení povoleného denního limitu reklamy ve vysílání programu ČT4 Sport, přiznala a tohoto překročení litovala, a přičinila se o odstranění škodlivých následků správního deliktu, když celou věc okamžitě šetřila a vyvodila patřičné důsledky vůči konkrétním zaměstnancům, kteří byli za pochybení prokazatelně odpovědní. Stěžovatelka sice v napadeném rozhodnutí uvedla, že vzala v potaz pochybení České televize a její snahu o nápravu, nicméně tuto skutečnost nakonec nijak do uložené výše pokuty nepromítla. S ohledem na minimální podíl sledovanosti programu ČT4 Sport v září 2010 v kategorii 15 + 2,33 %, městský soud rovněž poukázal na to, že Česká televize svým deliktem způsobila nižší škodu, resp. jiný menší škodlivý následek. Stěžovatelka sama uvedla, že finanční prospěch nebylo možné prokázat, a proto nepřihlížela ke konkrétní výši finančního prospěchu při úvaze o výši sankce. Městský soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelka se sice řádně vypořádala se všemi kritérii stanovenými pro uložení pokuty zákonem, nicméně je nesporné, že pokuta byla uložena ve výši zjevně nepřiměřené. Proto městský soud s přihlédnutím k jiným rozhodnutím stěžovatelky, jakož i jejím hodnocením v napadeném správním rozhodnutí, dospěl k závěru, že sankci uloženou ve výši 300.000 Kč je nutno snížit, a proto výši uložené pokuty snížil k dolní hranici zákonné sazby.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedla, že považuje úvahy městského soudu o „přiměřené“ výši sankce za nepřiměřený zásah do její správní úvahy, resp. její náhradu, který soudu v takovém rozsahu nenáleží. Stěžovatelka nezpochybnila pravomoc soudu k moderaci sankce, je-li zjevně nepřiměřená. Tato situace však v dané věci nenastala. Městský soud de facto naprosto nahradil správní úvahu, což je nepřípustné. Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že v řízení, které vedla pod sp. zn. 2007/44/had/ČTV, byla České televizi uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za překročení denního limitu reklamy o 17 s na programech ČT1 a ČT2. K nápravě ze strany České televize zjevně nedošlo, proto stěžovatelka přistoupila ke zvýšení sankce, mimo jiné i proto, aby došlo k využití jejího preventivního a zabraňujícího potenciálu, tedy aby sankce způsobila subjektu citelnou újmu a ten již ve svém konání nadále nepokračoval. K tomu však nedošlo uložení sankce ve výši 200.000 Kč v řízení vedeném pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV. Proto stěžovatelka přistoupila ve skutkově obdobném případě k odůvodněnému zvýšení sankce. Stěžovatelka také zdůraznila, že preventivní a zabraňující funkce sankčního postihu je zvažována pouze jako jedno z mnoha zákonem vyjmenovaných kritérií pro určení výše sankce. Odůvodnění výše sankce uvedené ve správním rozhodnutí bylo dostatečné a stěžovatelka nijak nevybočila ze své správní praxe, co se výše sankce týče. Uložená sankce nebyla vzhledem ke správní praxi stěžovatelky a k jednání České televize nijak zjevně nepřiměřená. V napadeném rozsudku také podle

pokračování

stěžovatelky absentuje jakákoliv přezkoumatelná úvaha, jak městský soud dospěl k nečekaně nízké částce 10.000 Kč, v jakém vztahu je k zbylé praxi stěžovatelky, pokud jí soud argumentuje, jaký vliv měla na výši sankce tato praxe. Městský soud vůbec nevzal v potaz časové překročení zákonného limitu a jeho vztah k výši sankce, stejně jako nezohlednil opakující se porušování zákona Českou televizí. Napadeným rozsudkem městský soud nastavil velmi nebezpečný precedens pro budoucí správní praxi stěžovatelky, konkrétně, že soud může zcela nahradit její správní úvahu svou vlastní, že může sám hodnotit, jaké kritérium je vhodnější užít jako rozhodující, co má jaké kritérium obsahovat nebo jak se má to které kritérium hodnotit. Tato praxe by byla naprostým popřením účelu nejen zákona o vysílání, ale také s. ř. s. Za poměrně bizarní označila stěžovatelka úvahu městského soudu o zjevné nepřiměřenosti sankce, když Česká televize nereagovala adekvátně na sankce ve výši 50.000 Kč a 200.000 Kč a v páchání správních deliktů pokračovala, přičemž předmětná sankce byla uložena ve výši 300.000 Kč, tedy zvýšena pouze o 100.000 Kč. Sledovanost programu není určujícím faktorem pro výši sankce, nýbrž pouze jedním z mnoha, ke kterým stěžovatelka může a nemusí přihlédnout. Městský soud tedy naprosto nelogicky rozhodl, že sankce o částku 290.000 Kč nižší je zjevně přiměřená k předcházející praxi stěžovatelky. Tato úvaha je nesprávná, naprosto nelogická, nezákonná a nekonzistentní s dosavadní správní praxí stěžovatelky. Zjevně nepřiměřená sankce by byla evidentní v případě, kdyby jejím uložením hrozila například likvidace subjektu nebo byla nepřiměřená jeho poměrům. Úvahy, jež v napadeném rozsudku popsal městský soud, odporují účelu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 4, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Městský soud rozhodl o snížení uložené pokuty již podruhé, protože jeho předchozí rozsudek ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 A 61/2011 – 31, jímž na žalobní návrh České televize rozhodl o snížení pokuty na 1.000 Kč, byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 121/2011 – 58, ve výrocích o moderaci výše pokuty a o nákladech řízení zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro částečné zrušení rozsudku byla jeho nepřezkoumatelnost ve vztahu k výroku o snížení pokuty. V dalším rozsudku městský soud opět rozhodl o snížení uložené pokuty, a to na 10.000 Kč. I proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž zpochybnila správnost úvahy městského soudu, která jej vedla k moderaci uložené sankce.

Pokud městský soud v napadeném rozsudku opakovaně poukázal na to, že je nesporné, že uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená, Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. To, zda uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená, je totiž v dané věci podstatou sporu.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda městský soud svůj závěr o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty odůvodnil způsobem umožňujícím jeho věcný přezkum.

Úkolem soudu je přezkum napadených rozhodnutí co do zákonnosti ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., ale v případě, kdy správní orgán při udělení pokuty nevybočil ze zákonných mezí a své rozhodnutí řádně odůvodnil, může soud výši pokuty moderovat. Toto oprávnění vyplývá z odst. 2 citovaného ustanovení, podle něhož, rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Kritéria pro stanovení výše pokuty v případě porušení povinnosti stanovené zákonem o vysílání jsou upravena v ust. § 61 tohoto zákona. Podle odst. 2 citovaného ustanovení stěžovatelka při ukládání pokuty přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Podle odst. 3 citovaného ustanovení stěžovatelka stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závažného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, a ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení o správním deliktu.

Uvedená kritéria stanovená zákonem o vysílání jsou pak spolu se zákonným rozpětím sankce a případnými dalšími podmínkami jejího uložení i vodítkem pro soud při úvaze o moderaci sankce, tj. při úvaze zda vůbec moderovat a případně v jaké míře, neboť právní úprava v ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. konkrétní kritéria pro moderaci nemá. Obsahuje jen obecné pravidlo, že moderovat lze tehdy, byl-li trest uložen „ve zjevně nepřiměřené výši“. Co je zjevnou nepřiměřeností je pak třeba v konkrétním případě posoudit právě s přihlédnutím ke kritériím pro uložení sankce stanoveným v příslušném zvláštním zákoně, jímž se řídil správní orgán, který sankci uložil.

Moderaci trestu pak musí soud patřičně odůvodnit ve smyslu uvedených rozhodných kritérií, tedy zdůvodnit nepřiměřenost trestu a uvést, ve vztahu k jakým kritériím byla výše sankce posuzována. V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 – 82 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že moderuje-li soud trest za správní delikt, musí též řádně odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu. Smyslem a účelem moderace přitom není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23). Dále je vhodné odkázat na rozsudek ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 – 97, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, „že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu

pokračování

při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“ V rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007 – 119, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*“

Městský soud svůj závěr o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty dostatečně neodůvodnil. Jeho argumentace je kusá a nekonzistentní. V napadeném rozsudku sice stručně zmiňuje několik skutečností (sledovanost programu ČT4 Sport, přiznání České televize a její snaha o nápravu, nedbalostní zavinění a ustálená praxe stěžovatelky), ale schází v něm komplexní hodnocení zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty. Městský soud zdůraznil význam některých kritérií rozhodných pro stanovení konkrétní výše pokuty, hodnocením jiných relevantních kritérií se však nezabýval. To se týká zejména stěžovatelkou zmiňovaného zabraňujícího a preventivního účinku pokuty a opakovaného spáchání správního deliktu Českou televizí. Absentuje také podrobnější posouzení konkrétních skutkových okolností předmětného případu.

V podstatě žádné důvody pak městský soud neuvedl ve vztahu k závěru, že pokutu uloženou stěžovatelkou původně ve výši 300.000 Kč je nutno snížit na 10.000 Kč. V této souvislosti totiž pouze lakonicky konstatoval, že „*s přihlédnutím k jiným rozhodnutím žalované Rady, jakož i jejím hodnocením v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že sankci uloženou ve výši 300.000 Kč je nutno snížit, a proto výši uložené pokuty snížil k dolní hranici zákonné sazby, a to na 10.000 Kč.*“ Z takto formulovaného odůvodnění není zřejmé, jakým způsobem městský soud ke konkrétní výši pokuty dospěl, tj. jak hodnotil jednotlivá kritéria rozhodná pro určení její výše.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů jak v části týkající se otázky zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty, tak i v části zabývající se určením konkrétní výše městským soudem moderované pokuty.

Jedním z důvodů, které vedly městský soud k moderaci uložené pokuty, byl rozpor výše pokuty se správní praxí stěžovatelky. V této souvislosti odkázal městský soud na rozhodnutí stěžovatelky sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV. Tvrdil – li městský soud, že pokuta byla citovaným rozhodnutím uložena pro identický skutek, nelze toto tvrzení ověřit, neboť toto rozhodnutí není obsaženo ani ve správním, ani v soudním spise. Pokud by se skutečně jednalo o skutek identický, jak uvedl městský soud, jednalo by se o flagrantní porušení zásady *ne bis in idem*, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku, ze skutečnosti, že městský soud napadené správní rozhodnutí nezrušil, i z obsahu napadeného správního rozhodnutí, je sice možné usuzovat, že ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV bylo předmětem správního řízení porušení stejné zákonem stanovené povinnosti, tj. jednalo se o typově stejný správní delikt, nikoliv o identický skutek, jako v nyní posuzované věci, nicméně s ohledem na absenci citovaného rozhodnutí ve spise jde pouze o domněnku, jejíž správnost nelze verifikovat. Pokud jde o správní praxi stěžovatelky v případech správních deliktů spočívajících v překročení denního limitu pro reklamu, lze ze správního spisu

pouze zjistit, že Česká televize byla na toto porušení zákona upozorněna (upozornění vydané pod sp. zn. 2007/433/vav/ČTV) a že jí byly uloženy pokuty ve výši 50.000 Kč za překročení denního limitu reklamy o 17 s (rozhodnutí sp. zn. 2007/44/had/ČTV) a ve výši 200.000 Kč ze překročení denního limitu reklamy o 61 s (rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV). Na tato rozhodnutí a upozornění je totiž odkazováno v analýze, jež sloužila jako podklad pro zasedání stěžovatelky konané ve dnech 2. a 3. 11. 2010. Citované upozornění na porušení zákona a rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV je rovněž zmiňováno v napadeném správním rozhodnutí. Součástí správního spisu je však pouze upozornění na porušení zákona ze dne 9. 8. 2007, sp. zn. 2007/433/vav/ČTV, stejně jako v soudním spise.

Závěr o ustálené správní praxi nelze opřít o jediné rozhodnutí správního orgánu. Městský soud však takto postupoval, neboť v napadeném rozsudku v této souvislosti pouze odkázal na rozhodnutí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV, u něhož jsou navíc důvodné pochybnosti, zda jej měl při svém rozhodování k dispozici. Argumentace městského soudu správní praxí stěžovatelky je tedy zcela nedostatečná. Ustálená správní praxe je jistě při úvaze o moderaci uložené sankce argumentem případným, logickým a relevantním, ale považoval-li městský soud tento argument za podstatný, měl zjišťovat, jak stěžovatelka o porušení předmětné povinnosti rozhodovala v minulosti a jaké sankce v takových případech uložila. Dále měl srovnat a zohlednit skutkové odlišnosti jednotlivých případů, např. v jakém rozsahu byl překročen denní limit reklamy, jaká byla sledovanost předmětných programů, zda se jednalo o úmyslné či nedbalostní zavinění atd., a především měl v odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumatelným způsobem a s odkazem na konkrétní správní rozhodnutí stěžovatelky shrnout, jaká je podle jeho názoru ustálená správní praxe a čím se napadené rozhodnutí z této praxe vymyká. Městskému soudu přitom nic nebránilo v tom, aby si od stěžovatelky vyžádal potřebné podklady, zejména opisy rozhodnutí v obdobných věcech. Nic z toho však neučinil a správnost jeho závěru, že uložení nižší pokuty „bylo lze očekávat v důsledku ustálené správní praxe“ stěžovatelky, proto nelze přezkoumat.

Za důležitou pro závěr o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty považoval městský soud skutečnost, že ve věci vedené pod sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV byl denní limit reklamy překročen na sledovanějším programu ČT1. K tomu je nutno zopakovat, že citované rozhodnutí není součástí spisu. Nelze tedy ověřit, zda se skutečně jednalo o program ČT1 nebo o program jiný (ve správním rozhodnutí stěžovatelka v této souvislosti žádný program neuvádí), a není možné ani provést srovnání skutkových okolností citovaného a nyní posuzovaného případu.

Jako další důvody pro závěr o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty městský soud uvedl, že stěžovatelka nezohlednila minimální sledovanost programu ČT4 Sport v září 2010 a nedbalostní zavinění, a dále že nevzala v potaz, že Česká televize porušení zákona litovala a přičinila se o odstranění škodlivých následků správního deliktu.

V odůvodnění správního rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že „vzala v potaz uznání pochybení účastníka řízení a jeho snahu o nápravu. Bohužel i přes tento pozitivní fakt, jiný správní delikt byl prokazatelně a nesporně spáchán a Rada je ze zákona povinna za něj uložit sankci.(...)Protože účastník řízení uznal své pochybení a ve svém vyjádření vysvětlil, že k němu

pokračování

došlo na základě tzv. „lidského faktoru, a uvedl opatření, jež přijal, aby se situace nemohla již opakovat, konstatovala Rada, že se jedná o zavinění z nedbalosti.“ Stěžovatelka rovněž stručně poukázala na to, že se jednalo o nedbalostní zavinění. Ke sledovanosti pak uvedla, že program ČT4 „dosáhla v září 2010 celodenního sharu, tedy podílu na sledovanosti, v kategorii 15+ 2,33 % a byl tedy osmým nejsledovanějším programem (...). Mezi specializovanými sportovními programy v České republice je jednoznačně nejsledovanější.“

Z citovaných částí odůvodnění správního rozhodnutí je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že stěžovatelka zohlednila, že Česká televize uznala své pochybení a snažila se o nápravu. Pouze této skutečnosti, s ohledem na další okolnosti (zejména opakované překročení denního limitu reklamy), nepřikládala takovou důležitost, jakou jí při úvaze o přiměřenosti pokuty přisoudil městský soud. Stěžovatelka se také, byť velmi stručně, zabývala sledovaností programu ČT4 Sport a formou zavinění. Závěr městského soudu, že uvedené skutečnosti nebrala v potaz, je proto nesprávný.

Pokud městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že se stěžovatelka „vypořádala řádně se všemi kritérii stanovenými pro uložení pokuty zákonem“, je toto tvrzení v rozporu s jeho závěry, že nezohlednila formu zavinění, minimální sledovanost programu ČT4 Sport, přiznání České televize a její snahu o nápravu. V tomto ohledu je tedy odůvodnění napadeného rozsudku vnitřně rozporné.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že neobstojí žádný z důvodů, které vedly městský soud k závěru o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty. Částečně jsou závěry městského soudu nepřezkoumatelné (závěr týkající se správní praxe stěžovatelky a související srovnání posuzovaného případu s věcí sp. zn. 2008/54/HOL/ČTV), částečně nesprávné (závěr, že stěžovatelka nezohlednila některé okolnosti posuzovaného případu) a rovněž je odůvodnění napadeného rozsudku vnitřně nekonzistentní.

Vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud věcně nezabýval stížní námitkou nesprávného posouzení otázky zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu